

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 у 404/2025
15.12.2025. године
Београд

Врховни суд, судија Јелена Ивановић, у предмету предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Марко Радојковић, адвокат из ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 673/25 од 13.11.2025. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је дана 15.12.2025. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 673/25 од 13.11.2025. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је дана 01.12.2025. године поднео Врховном суду жалбу, преко Управног суда (примљену у Врховном суду 05.12.2025. године), против решења Управног суда Р4 у 673/25 од 13.11.2025. године, којим је одбијен као неоснован његов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У ћу 43450/23 и одбијен захтев подносиоца приговора за накнаду трошкова поступка.

У жалби је навео да, иако је од дана пријема тужбе у суду протекло 27 месеци, предмет је неактиван и суд неблаговремено спроводи прописане процесне радње. Указје да је пуномоћник тужиоца поступио по налогу суда и доставио оверено пуномоћје за његово заступање, али да суд пропушта да поступи у складу са својим овлашћењима прописаним чланом 30. Закона о управним споровима. Сматра да предмет није чињенично и правно сложен, те да је кашњење у процесним радњама проузроковано неактивношћу Управног суда, а не понашањем тужиоца или делимичним понашањем тужене. Предлаже да Врховни суд усвоји жалбу, преиначи решење Управног суда Р4 у 673/25 од 13.11.2025. године тако што ће усвојити приговор предлагача и утврдити да је поступањем у предмету Управног суда У ћу 43450/23 повређено право предлагача на суђење у разумном року, те наложити поступајућем судији у наведеном предмету да у року од 30 дана од дана пријема тог решења спроведе потребне процесне радње ради решавања ове правне ствари. Трошкове тражи.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15 и 92/23) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82,

„Службени гласник РС“ 6/15 и 14/22), Врховни суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11... 10/23) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда Р4 у 673/25 и У ћу 43450/23, произлази да је предлагач дана 12.08.2023. године поднео Управном суду тужбу против туженог Републичког геодетског завода због неодлучивања по његовој жалби од 25.05.2023. године изјављеној против решења првостепеног органа од 18.05.2023. године. Поступајући по налогу суда од 07.12.2023. године, тужени орган је дана 10.06.2024. године доставио одговор на тужбу и решење 06 број 952-02-23-3969/2023 од 27.05.2024. године, којим је одлучено о жалби тужиоца. Пуномоћник тужиоца је поступио по налозима суда и у прилогу поднеска од 28.07.2025. године доставио оверено пуномоћје за заступање странке, а у прилогу поднеска од 06.11.2025. године изјашњење у складу са чланом 29. Закона о управним споровима. Судија известилац је доставила изјашњење на наводе приговора.

Ожалбеним решењем одбијен је као неоснован приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У ћу 43450/23, са образложењем да је суд активно предузимао радње у претходном поступку како би створио процесне услове за одлучивање, па се трајање поступка у овој фази не може приписати у искључиву одговорност суда, нити се може сматрати да је од момента подношења тужбе до подношења приговора протекло непримерено дуг временски период који би довео до повреде права странке на суђење у разумном року. Посебно су узета у обзир општа запажања Европског суда за људска права, која указују да се у једноставним предметима, у које спада и предмет подносиоца приговора, формиран по тужби због ћутања управе, разумним роком сматра трајање поступка до две године. Поред тога, указано је и да су, према одредби члана 177. ст. 1. и 2. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр. 110/09 ... 18/22), судије су дужне да решавају предмете по редоследу њиховог пријема у суд, као и да се првенствено узимају у рад предмети који се по закону сматрају нарочито хитним или хитним, а затим предмети који због околности случаја захтевају хитно постпање.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Полазећи од чињеница и околности од значаја за доношење одлуке и специфичности чињеничних и правних питања у овој правној ствари, Врховни суд налази да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради

убрзавања поступка у предмету тог суда У ћу 43450/23, као и да су наводи жалбе предлагача неосновани. Предлагач своје становиште о повреди права на суђење у разумном року заснива на трајању управног спора и на недовољној активности Управног суда. Међутим, Врховни суд налази да се у конкретном случају дужина поступка у периоду од подношења тужбе Управном суду 12.08.2023. године до подношења приговора 10.09.2025. године не може сматрати повредом права на суђење у разумном року. Наведени период није пратила неактивност суда, јер су предузете радње ради стварања процесних услова за одлучивање, при чему се не ради о предмету који захтева приоритет у решавању.

Имајући напред наведено у виду, Врховни суд налази да је правилна одлука о одбијању приговора ради убрзавања поступка у предмету тог суда У ћу 43450/23, да су наводи жалбе неосновани, па је применом члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року у ставу првом диспозитива одбио жалбу предлагача.

Врховни суд је у ставу другом диспозитива, одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка применом члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагач није успео у поступку заштите права на суђење у разумном року.

Судија
Јелена Ивановић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба,
у смислу члана 21. Закона о заштити права
на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић